

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Walumpu't Pito

Pagbubunyag ng Talinghaga ng Sampung Dalaga: Isang Malalim na Paglalakbay sa Kasaysayan ng Adventismo

Jeff Pippenger
2024-02-20

Ang talinghaga ng sampung dalaga ay naglalarawan ng karanasan ng bayang Adventista.

Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayanang Adventista. *The Great Controversy*, 393.

Tinupad ng mga Adventistang Millerita ang talinghaga hanggang sa mismong titik.

“Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon.” *Review and Herald*, Agosto 19, 1890.

Ang kasaysayan ng kilusan ng unang anghel ay kumakatawan sa kilusan ng ikatlong anghel, at ang pangwakas na tuon ng talinghaga ay kung ang mga dalaga ay nagtataglay ng langis, na siyang mensahe ng huling ulan.

"May isang sanlibutang nakahandusay sa kasamaan, sa panlilinlang at pagkalinlang, sa mismong anino ng kamatayan—natutulog, natutulog. Sino ang nakadarama ng kapighatian ng kaluluwa upang sila'y magising? Aling tinig ang makaaabot sa kanila? Dinadala ang aking isipan sa hinaharap, kapag ibibigay ang hudyat, 'Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; lumabas kayo upang salubungin Siya.' Ngunit ang ilan ay magluluwat sa pagkuha ng langis upang mapunan ang kanilang mga ilawan, at huli na nilang malalaman na ang karakter, na kinakatawan ng langis, ay hindi naipapasa. Ang langis na iyon ay ang katuwiran ni Cristo. Ito ay kumakatawan sa karakter, at ang karakter ay hindi naipapasa. Walang sinumang makakamit ito para sa iba. Bawat isa ay dapat magtamo para sa kanyang sarili ng isang karakter na nadalisay mula sa bawat mantsa ng kasalanan." *Bible Echo*, Mayo 4, 1896.

Ang "langis" sa talinhaga ay sumasagisag sa "pagkatao" at gayundin sa "katuwiran ni Cristo." Ang isang pinabanal na pagkatao ay nabubuo lamang ng mga kumakain ng Salita ng Diyos.

Pakabanalin mo sila sa pamamagitan ng Iyong katotohanan: ang Iyong salita ay katotohanan. *Juan 17:17*.

Ang “langis” ay siya ring mga mensahe ng Espiritu ng Diyos.

Ang Diyos ay nalalapastangan kapag hindi natin tinatanggap ang mga pahayag na ipinapadala Niya sa atin. Sa gayon, tinatanggihan natin ang ginintuang langis na ibig Niyang ibuhos sa ating mga kaluluwa upang maibahagi sa mga nasa kadiliman. *Review and Herald*, Hulyo 20,

1897.

Ang "langis" ay ang mga mensahe ng Salita ng Diyos na naghahatid ng nagpapabanal na presensiya ng katuwiran ni Cristo. Sa talinhaga ng sampung dalaga, na siya ring propesiya ni Habakuk sa kabanata dalawa, ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na siyang mensahe ng katuwiran ni Cristo, ay isinakatawan ng mensahe nina Jones at Waggoner sa rebelyon noong 1888.

Sa Kanyang dakilang awa ay nagsugo ang Panginoon ng isang napakahalagang pabalita sa Kanyang bayan sa pamamagitan nina Elder Waggoner at Jones. Ang pabalitang ito ay upang ilantad nang higit na maliwanag sa harap ng sanlibutan ang itinaas na Tagapagligtas, ang hain para sa mga kasalanan ng buong sanlibutan. Inilahad nito ang pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya sa Tagapanagot; inanyayahan nito ang mga tao na tanggapin ang katuwiran ni Cristo, na nahahayag sa pagsunod sa lahat ng mga utos ng Diyos. Nawala si Jesus sa paningin ng marami. Kinailangan na maituon ang kanilang mga mata sa Kanyang banal na pagkatao, sa Kanyang mga merito, at sa Kanyang di-nagbabagong pag-ibig para sa pamilyang pantao. Ipinagkaloob sa Kanyang mga kamay ang lahat ng kapangyarihan, upang Siya'y magpamahagi sa mga tao ng saganang mga kaloob, na ipinagkaloob ang walang-katumbas na kaloob ng Kanyang sariling katuwiran sa walang-kayang kasangkapang pantao. Ito ang pabalitang iniutos ng Diyos na ibigay sa sanlibutan. Ito ang pabalita ng ikatlong anghel, na ipahahayag na may malakas na tinig, at sasamahan ng masaganang pagbubuhos ng Kanyang Espiritu. Mga Patotoo para sa mga Ministro, 91.

Ang mensahe ay ang mensahe ng huling ulan.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. Review and Herald, Abril 21, 1891.

Noong bumaba ang makapangyarihang anghel noong Setyembre 11, 2001, nagsimulang pumatak ang huling ulan at ang kasaysayan ng mga Milerita, gaya ng kinakatawan sa talinhaga ng sampung dalaga at sa Habakuk kabanata dalawa, ay nagsimulang maulit. Noon, kinain ng bayan ng Diyos sa mga huling araw ang aklat na nasa kamay ng anghel, at sa paggawa nito ay pinatnubayan silang bumalik sa mga dating landas ni Jeremias, at sa gayon ay naging mga bantay na nakatalaga upang magpatunog ng pakakak ng babala. Ang babala ng pakakak ay ang mensaheng Laodiceano na inilarawan ni Isaias bilang isang malakas na sigaw.

Humiyaw ka nang malakas, huwag kang magpigil, itaas mo ang iyong tinig na gaya ng pakakak, at ipahayag mo sa aking bayan ang kanilang pagsalangsang, at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Isaias 58:1.

Ang kilusang reporma ng unang at ikatlong anghel ay nagsisimula sa "panahon ng kawakasan." Sa sandaling iyon ay may "paglago ng kaalaman" na susubok sa salinlahing nabubuhay noon, subalit lamang pagkatapos mailathala ang kaalamang iyon bilang isang pormalisadong mensahe. Pagkaraan, ang pormalisadong mensahe ay "binibigyan ng kapangyarihan," at ang pagbibigay-kapangyarihang ito ay minamarkahan ng pagbaba ng isang anghel. Ang pagbaba ng anghel ay nagpapakilala sa pagtatalo ni Habakuk, at dalawang uri ang nagsisimulang kumilala sa

isang mensahe na alinman ay ang tunay o ang huwad na mensahe ng huling ulan. Ang mga tapat ay nagiging mga bantay ng Diyos na nagsisimulang humihip ng trumpeta ng babala.

Ang tunay na mensahe ng pakakak ay nakasalig sa liwanag na inilarawan sa dalawang tapyas ni Habakuk. Ito ang babala sa Laodicea, at ang babalang tumutukoy sa mga kasalanan ng bayan ng Diyos. Umuigting ang pagtatalo hanggang sa unang pagkabigo, kung kailan ang isang pangkat ay naging "kapulungan ng mga manunuya," at ang mga tunay na bantay ay tinawagang magbalik sa kasigasigan para sa mensaheng dati nilang ipinamalas bago ang pagkabigo. Sa pagbabalik ng mga bantay, kanilang napagtanto na sila ay nasa "panahon ng paghihintay," at na ang mensaheng tila nabigo ay tunay na matutupad, ngunit ayon sa kaayusan ng Diyos. Ang mensaheng iyon ay nalinang sa loob ng maikling yugto ng panahon (ngunit isang yugto ng panahon pa rin), at pagdating ng mensahe, ito ay inilarawan bilang mensahe ng "Sigaw sa Hatinggabi," na isang pag-igting lamang ng mensaheng nagsimulang magkaroon ng kapangyarihan nang bumaba ang anghel.

Sa pagdating ng mensahe, ganap na naisakatuparan ang paghihiwalay sa pagitan ng mga tumanggap sa katungkulang maging mga bantay sa pagbaba ng anghel at ng mga tumanggi. Ang paghihiwalay na iyon ang tumutukoy sa puntong kung saan tinatatakan ang isang daan at apatnapu't apat na libo, bago ang pagbubuhos ng huling ulan na wala ang "pagsusukat" na inilagay sa huling ulan na nagsimula noong pagbaba ng anghel.

Ang kasaysayan ng mga Millerita ay isang paglalarawan ng huling ulan sa panahon ng pagtatatak sa isandaang apatnapu't apat na libo. Sa kasaysayang iyon, ang pagtatalo hinggil sa Habakuk ay nakabatay sa isang tunay at isang huwad na mensahe ng huling ulan. Tinukoy ni Pablo ang isang pangkat bilang yaong mga may pag-ibig sa katotohanan, at ang kabilang pangkat bilang yaong mga tumanggap ng matinding pagkalinlang, sapagkat wala silang pag-ibig sa katotohanan at sapagkat naniwala sila sa isang "kasinungalingan."

Ang kilusang Millerita ay kumakatawan sa isang pag-unlad ng katotohanan na lumalago sa kaalaman at kapangyarihan mula sa "panahon ng wakas," hanggang sa pagbubuhos ng Espiritu Santo sa "Sigaw sa Hatinggabi." Tinukoy ng kilusang Millerita ang ilang tiyak na mga panandang-daan na may mga katapat, gaya ng isang "panahon ng wakas," isang "pormalisasyon" ng mensahe na kinakatawan ng "paglago ng kaalaman," isang "pagpapalakas" ng mensahe na minamarkahan ng pagbaba ng isang anghel, isang "unang pagkabigo" na nagpapakilala sa talinghaga ng sampung dalaga, isang pagbubuhos ng Espiritu Santo na kinakatawan bilang "Sigaw sa Hatinggabi," at saka ang pangwakas na "ikalawang pagkabigo," kung saan ang isang pintuan ng dispensasyon ay "isinara" at ang isa pang pintuan ng dispensasyon ay "binuksan."

Ibinigay ng Diyos sa mga mensahe ng Apocalipsis 14 ang kanilang kinalalagyan sa pagkakasunod-sunod ng propesiya, at ang kanilang gawain ay hindi titigil hanggang sa pagtatapos ng kasaysayan ng sanlibutang ito. Ang mga mensahe ng unang at ikalawang anghel ay nananatiling katotohanan para sa panahong ito, at dapat na tumakbo nang kahanay sa sumusunod na ito. Ipinahahayag ng ikatlong anghel ang kaniyang babala nang malakas na tinig. "Pagkaraan ng mga bagay na ito," wika ni Juan, "nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan, at ang lupa ay naliwanagan ng

kaniyang kaluwalhatian.” Sa kaliwanagang ito, ang liwanag ng tatlong mensahe ay nagsasanib. The 1888 Materials, 804.

Ang kilusang Millerita, na nagsisilbing huwaran ng mga kilusan ng isandaang apatnapu't apat na libo, ay mahigpit na nakabigkis sa mga propesiya ng dalawang libo't tatlong daang taon at ng dalawang libo't limang daan at dalawampung taon na nasa Daniel, kabanata walo, talata labintatlo at labing-apat. Dumating ang “panahon ng wakas” sa pagtatapos ng “pitong panahon” ng poot ng Diyos laban sa hilagang kaharian ng Israel. Ang pormalisasyon ng mensahe ni Miller noong 1831 ay dumating makalipas ang dalawang daan at dalawampung taon mula sa pagkakalathala ng Bibliang King James.

“Si Ginoong Miller, gaya ng iba pang pinakilos ng mensaheng ito sa ibang mga bansa, inisip muna niyang tupdin ang kanyang atas sa pamamagitan ng pagsulat at paglalathala sa mga pahayagang pangmadla at sa mga polyeto. Una niyang inilathala ang kanyang mga pananaw sa Vermont Telegraph, isang pahayagang Baptist, na inililimbag sa Brandon, Vt. Ito ay noong taong 1831.” John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Ang kilusan ng ikatlong anghel sa "panahon ng wakas" ay dumating noong 1989, sa pagwawakas ng isandaang dalawampu't anim na taon mula sa pagsalangsang noong 1863. Ang "isandaang dalawampu't anim" ay sagisag ng "pitong panahon". Ang dalawang kilusan ay kapwa nagsimula sa katuparan ng "pitong panahon".

Ang mensahe ng kilusan ng ikatlong anghel ay naipormalisa noong 1996, sa pamamagitan ng paglalathala ng isang serye ng mga artikulong pinamagatang “The Time of the End” sa isang magasin na tinatawag na “Our Firm Foundation.” Ang mga artikulong iyon ay nalathala dalawang daan at dalawampung taon matapos ang Deklarasyon ng Kalayaan noong 1776. Ang mensahe ng kapwa mga kilusan ay naipormalisa dalawang daan at dalawampung taon matapos ang isang kasaysayang tuwirang nakaugnay sa mensaheng dumating sa pagtatapos ng dalawang daan at dalawampung taon.

Ang bilang na “dalawang daan at dalawampu” ay kumakatawan sa ugnayan (isang kawing) sa pagitan ng “pitong panahon” ng poot ng Diyos laban sa katimugang kaharian ng Juda, na nagsimula noong 677 BC, at ng pasimula ng dalawang libo at tatlong daang taon ng Daniel kabanata walo, talatang labing-apat, noong 457 BC. Ang bilang na dalawang daan at dalawampu ang nag-uugnay sa dalawang propesiyang iyon, at ang dalawang propesiya ay iniharap na magkakasama sa mga saligang talata ng Adbentismo, na siyang Daniel kabanata walo, mga talatang labintatlo at labing-apat. Sa mga talatang iyon, ipinakilala ni Cristo sa paraang propetiko ang kaniyang sarili bilang “yaong isang banal,” na siyang salin mula sa salitang Hebreo na “Palmoni,” na ang kahulugan ay ang “Kahanga-hangang Tagabilang”.

Ipinakilala ng Kahanga-hangang Tagapabilang ang dalawang pangitain na kumakatawan sa dalawang linya ng propesiya, sa mismong dalawang talata na tinutukoy ni Sister White bilang sentral na haligi ng Adbentismo. Ang panimulang punto ay pinagdurugtong, sa pamamagitan ng isang simbolikong ugnayan na may habang dalawang daan at dalawampung taon, hanggang sa panahon ng kanilang katuparan noong 1844. Nagtatapos ang ikalawang kabanata ng Habakuk sa

talatang dalawampu, at sa gayo'y minamarkahan ang bilang na “dalawang daan at dalawampu” sa pamamagitan ng ibang pagpapahayag ng Kahanga-hangang Tagapagbilang, sapagkat ang talatang iyon ay tumutukoy sa isang pangunahing katangian ng antitipikong Araw ng Pagbabayad-sala na nagsimula sa petsang iyon.

Nguni't ang Panginoon ay nasa kaniyang banal na templo: tumahimik ang buong lupa sa harap niya. Habakuk 2:20.

Ang dalawang kapanahunang propetiko na kumakatawan sa sentral na haligi ng Adbentismo, na tuwirang ipinakilala ng Kahanga-hangang Tagabilang, ay pinagdurugtong ng dalawang daan at dalawampung taon; at si Jesus (ang Kahanga-hangang Tagabilang), na laging kinikilala ang wakas ng isang bagay bilang kaisa ng pasimula nito, ay tinandaan ang kanilang pagwawakas noong ika-22 ng Oktubre, 1844, sa bilang na dalawang daan at dalawampu.

Ang kilusan ng unang anghel, gaya rin ng kilusan ng ikatlong anghel, ay nagsimula sa isang "panahon ng wakas" (1798 at 1989 ayon sa pagkakasunod), kung saan itinutukoy ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim. Ang susunod na palatandaan sa kapwa mga kasaysayan ay minarkahan ng pagwawakas ng dalawang daan at dalawampung taon, na isa ring propetikong katangian ng "pitong ulit", sapagkat ang mga panimulang punto ng dalawang pangitain (chazon at mareh) ay kumakatawan sa isang yugto ng dalawang daan at dalawampung taon na nag-uugnay sa mga ito.

Ang paglalathala ng King James Bible noong 1611, ang pagpormalisa ng mensahe ni Miller, gaya ng nalathala sa pahayagang Vermont Telegraph, ang paglalathala ng Declaration of Independence, at ang paglalathala ng The Time of the End sa magasing Our Firm Foundation, ay pawang mga publikasyon. Ang pasimula at ang wakas ng dalawang magkahiwalay na panahong tig-dalawang daan at dalawampung taon ay kumakatawan sa isang publikasyon bilang makasaysayang palatandaan. Ang bilang na “dalawang daan at dalawampu” ay isang sagisag ng propetikong ugnayan, at ang apat na publikasyon ay magkakaugnay sa pamamagitan ng pagiging mga publikasyon, at gayundin sa pamamagitan ng mensaheng kinakatawan bilang “increase of knowledge” sa kani-kaniyang kasaysayan.

Ang Biblia noong 1611 ay kumakatawan sa pagpapahatid ng ebanghelyo mula sa mga hukuman ng langit tungo sa sangkatauhan. Ang mensahe ni Miller ay nakapaloob sa konteksto ng mga propesiyang ukol sa panahon, at ang dalawang banal na tsart ni Habakuk ay ginagawang madaling makilala na ang mensahe ni Miller ay inilarawan sa grapikong paraan sa pamamagitan ng mga linya ng kasaysayan. Ang “Vermont” ay nangangahulugang “isang luntiang bundok,” at ayon sa inspirasyon, ang “luntian” ay isang sagisag ng pananampalataya.

Ang panaginip na ito ay nagbigay sa akin ng pag-asa. Ang luntiang tali, sa aking isip, ay sumasagisag sa pananampalataya, at ang kagandahan at kapayakan ng pagtitiwala sa Diyos ay nagsimulang magbukang-liwayway sa aking kaluluwa. Christian Experience and Teachings, 28.

Ang mensahe ni Miller ay isinapormal at ipinahayag ng tapat na iglesia, sapagkat ang “bundok” sa mga huling araw ay isang “iglesia.”

At mangyayari sa mga huling araw, na ang bundok ng bahay ng Panginoon ay maitatatag sa taluktok ng mga bundok, at maitataas higit sa mga burol; at dadagsa roon ang lahat ng mga bansa. At maraming bayan ang paroroon at magsasabi, Halikayo, at tayo’y umakyat sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Diyos ni Jacob; at ituturo niya sa atin ang kanyang mga daan, at tayo’y lalakad sa kanyang mga landas: sapagkat mula sa Sion ay lalabas ang kautusan, at ang salita ng Panginoon mula sa Jerusalem. Isaias 2:2, 3.

Ang pormalisadong mensahe ng pagsubok ni Miller ay nagmula sa tapat na iglesia, at ang publikasyong tinatawag na The Telegraph ay kumakatawan sa isang mensahe mula sa langit, gaya rin ng King James Bible; sapagkat ang salitang “telegraph,” na binubuo ng dalawang salitang Griyego, ay isang mensahe mula sa malayo. Ang unang salita (tele) ay nangangahulugang “malayo,” at ang ikalawang salita (grapho), “sumulat o magtala.” Kapag pinagsama, ang kahulugan ay “sumulat o magpadala sa malayo.” Noong 1611, ang Diyos, sa pamamagitan ng paglalathala ng King James Bible, ay ipinaabot ang Kanyang mensahe mula sa langit, at pagkaraan ng dalawang daan at dalawampung taon, ang mensahe ni Miller, na unang pormalisado noong 1831 sa Vermont Telegraph, ay ipinaabot din ang mensahe ng Diyos mula sa langit. Ang mensaheng iyon ay ang “paglago ng kaalaman” na nabuksan sa “panahon ng wakas” noong 1798, na pagkatapos ay nagbunga ng isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok para sa henerasyong iyon. Ang kasaysayang iyon ay naging tipo ng kasaysayan ng Future for America.

Ang Declaration of Independence noong 1776 ay kumakatawan sa pasimula ng halimaw na mula sa lupa sa Apocalipsis 13. Kinikatawan nito ang pasimula ng Estados Unidos, at sa gayong paraan ay tinutukoy nito ang paghihigpit sa kasarinlan sa katapusan ng Estados Unidos. Ang mensahe ng Future for America (gaya ng ipinahihiwatig ng pangalan) ay tumutukoy sa wakas na itinatipo sa pasimula sa pamamagitan ng paglalathala ng Declaration of Independence. Dalawang daan at dalawampung taon makalipas, noong 1996, ang ministryong naglathala ng magasin na The Time of the End ay nakuha ang ligal na entidad na dati nang may pangalang Future for America. Noong taong iyon, nailathala ang magasin na The Time of the End, na binubuo ng mga artikulong nauna nang nalathala sa publikasyong tinatawag na Our Firm Foundation.

Ang pangalan ng ministryong Future for America ay tumutukoy sa kasaysayan ng Deklarasyon ng Kalayaan, sapagkat ang publikasyong iyon ang nagmarka ng pasimula ng Estados Unidos, at palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula. Ang pamagat ng publikasyon, na The Time of the End, ay tumutukoy kapwa sa “panahon ng wakas” noong 1989, at gayon din sa katapusan ng panahong palugit kapag tatayo si Miguel. Ang mensaheng naipormal sa publikasyon (Daniel labing-isa, talata apatnapu hanggang apatnapu't lima) ay naalisan ng selyo kasabay ng pagbagsak ng Unyong Sobyet noong 1989 (ang panahon ng wakas), at ang mga talatang naalisan ng selyo ay naglalahad ng isang pagkakasunod-sunod ng kasaysayan na sumusulong mula 1989 hanggang sa talata isa ng kabanata labindalawa, na tumutukoy sa pagtayo ni Miguel at sa pagtatapos ng panahong palugit ng tao.

Mula sa paglalathala ng Declaration of Independence noong 1776 hanggang sa paglalathala ng magasin na The Time of the End ay sumasaklaw sa dalawang daan at dalawampung taon, at ang pasimula at wakas ay tumatalakay sa iisang mga paksang propetiko. Ang The Time of the End ay inilathala bilang isang kalipunan ng mga kabanatang unang nailathala bilang mga artikulo sa publikasyong Our Firm Foundation, at kumakatawan ito sa katotohanang propetiko na kung hindi tatanganan ang mga saligang katotohanan ng kilusang Millerite (na siyang “ating matibay na saligan”), imposibleng maunawaan ang “pagdami ng kaalaman” sa “panahon ng wakas” noong 1989.

Ang palatandaan na inilalarawan bilang “ang panahon ng wakas,” at ang palatandaan na kumakatawan sa “pagpormalisa” ng mensahe sa magkahanay na mga kasaysayan ng mga kilusan ng unang at ikatlong anghel ay kapwa naglalaman ng mga elementong propetiko ng “pitong ulit” ng Levitico dalawampu’t anim. Ang susunod na palatandaan sa mga magkahanay na kasaysayan ay ang pagpapalakas ng mensahe na tinandaan ng pagbaba ng alinman sa anghel ng Apocalipsis kabanata sampu, noong ika-11 ng Agosto, 1840, o ng anghel ng Apocalipsis kabanata labing-walo, noong ika-11 ng Setyembre, 2001. Ang katuparan ng ikalawang “sa aba” ng Apocalipsis kabanata siyam ang nagbaba sa anghel ng Apocalipsis kabanata sampu, at ang katuparan ng ikatlong “sa aba” ng Apocalipsis kabanata sampu ang nagbaba sa anghel ng Apocalipsis kabanata labing-walo.

Sa mga magkakatulad na kasaysayan, nagsisimulang "magwisik" ang huling ulan sa sandaling bumabâ ang anghel. Sa sandaling iyon, ang mensahe ay "binibigyan ng kapangyarihan" sa pamamagitan ng pagpapatunay sa hinulang pangyayari. Para sa mga Millerite, ito ay ang pagwawakas ng pangingibabaw ng Imperyong Otomano, sa pagtupad ng propesiyang ukol sa panahon hinggil sa Islam ng ikalawang Sa-aba sa Apocalipsis kabanata siyam, talatang labing-lima. Para sa kilusan ng isandaang apatnapu't apat na libo, ito ay ang "pagkagalit ng mga bansa," isang propesiya hinggil sa Islam ng ikatlong Sa-aba, na nasa kapanahunan ng ikapitong pakakak sa Apocalipsis kabanata sampu, talatang pito, na natupad nang ibinagsak ang malalaking gusali ng Lungsod ng New York.

Ang bawat pangunahing pananda ng magkakaparis na mga kasaysayan ay tuwirang nakaugnay sa gawain ng Kahanga-hangang Tagabilang, na naglalagay ng Kaniyang lagda sa ugnayan ng dalawang pangitain na kumakatawan sa dalawang libo't tatlong daang taon at dalawang libo't limandaan at dalawampung taon. Ang mga bantay na propetiko na ibinangon sa pagbaba ng anghel ay humihip ng pakakak ng babala na naglalaman ng mensaheng para sa Laodicea, na noong 1856 ay tuwirang iniugnay sa pag-aalis ng selyo ng higit na liwanag hinggil sa "pitong panahon." Ang pananda ng dalawang talahanayan ni Habakuk, na kinakatawan ng mga tsart ng mga tagapagpasimuno noong 1843 at 1850, na kapwa grapikong kumakatawan sa "pitong panahon," ay dumating sa pagitan ng pagbaba ng anghel at ng "unang kabiguan" sa bawat magkakaparis na kasaysayan.

Ang panandang-daan ng "panahong pag-antala" ay tuwirang nakaugnay sa nabigong paghuhula noong 1843, na isang paghuhula tungkol sa katuparan ng kapwa dalawang libo at tatlong daang taon, at gayundin ng dalawang libo limandaan at dalawampung taon. Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay ang pagtukoy sa nalalapit na katuparan ng dalawang yugtong yaon ng propetikong

panahon. Ang nakasarang "pintuan" ng dispensasyon sa huling panandang-daan ay nagpapakilala sa katuparan ng dalawang panahong propetiko, at nagmamarka kung saan nagsisimulang tumunog ang ikapitong pakakak, o pakakak ng Jubileo. Ang bawat panandang-daan sa bawat kasaysayan ay tuwirang nakaugnay sa "pitong panahon," at ang "pitong panahon" ang sinulid na nagdurugtong sa dalawang kasaysayan, at ang dalawang kasaysayan ay kumakatawan sa mensahe ng Huling Ulan.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

"Sa mga natitised sa salita, sapagkat mga masuwayin," si Cristo ay batong katitisan. Ngunit "ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang ginawang pangulong batong-panulok." Gaya ng batong itinakwil, si Cristo, sa Kanyang misyong makalupa, ay nagtiis ng pagpapabaya at pang-aabuso. Siya ay "hinamak at itinakwil ng mga tao; lalaking mapagdalamhati, at bihasa sa dalamhati: . . . Siya'y hinamak, at hindi natin Siya iginagalang." Isaias 53:3. Ngunit malapit na ang panahon na Siya'y luluwalhatiin. Sa pamamagitan ng pagkabuhay na mag-uli mula sa mga patay Siya'y ipahahayag na "Anak ng Diyos na may kapangyarihan." Roma 1:4. Sa Kanyang ikalawang pagparito Siya'y mahahayag bilang Panginoon ng langit at ng lupa. Ang mga ngayo'y naghahanda nang ipako Siya sa krus ay kikilala sa Kanyang kadakilaan. Sa harap ng sansinukob, ang batong itinakwil ay magiging pangulong batong-panulok.

At sa "sinumang mabagsakan nito, dudurugin siya hanggang maging pulbos." Ang sambayanang tumanggi kay Cristo ay di maglalaon ay makakakita sa pagkawasak ng kanilang lungsod at ng kanilang bansa. Mababasag ang kanilang kaluwalhatian, at kakalat na gaya ng alabok sa harap ng hangin. At ano ang nagwasak sa mga Judio? Ang batong kung naging kanilang saligan, sana'y naging kanilang katiyakan. Iyon ang kabutihan ng Diyos na hinamak, ang katuwiran na tinanggihan, ang awa na binalewala. Itinindig ng mga tao ang kanilang sarili laban sa Diyos, at ang lahat ng sana'y naging kanilang kaligtasan ay naging kanilang kapahamakan. Ang lahat ng itinalaga ng Diyos para sa buhay ay nasumpungan nilang patungo sa kamatayan. Kaakibat ng pagpapapako ng mga Judio kay Cristo sa krus ang pagkawasak ng Jerusalem. Ang dugong nabuhos sa Kalbaryo ang pabigat na nagpalubog sa kanila sa kapariwaraan, sa mundong ito at sa darating. Gayon din ang mangyayari sa dakilang huling araw, kapag bumagsak ang hatol sa mga tumatanggi sa biyaya ng Diyos. Si Cristo, na kanilang batong ikinatid, ay magpapakita sa kanila bilang isang bundok ng paghihiganti. Ang kaningningan ng Kanyang mukha, na sa mga matuwid ay buhay, ay magiging apoy na tumutupok sa mga masama. Dahil sa pag-ibig na tinanggihan, biyayang hinamak, ang makasalan ay lilipulin.

Sa pamamagitan ng maraming paglalarawan at mga paulit-ulit na babala, ipinakita ni Jesus kung ano ang magiging kahihinatnan sa mga Judio ng pagtanggap sa Anak ng Diyos. Sa mga salitang ito, pinatutungkulan Niya ang lahat sa bawat kapanahunan na tumatangging tanggapin Siya bilang kanilang Manunubos. Bawat babala ay para sa kanila. Ang nilapastangang templo, ang suwail na anak, ang mga di-tapat na magsasaka, at ang mga tagapagtayong mapanghamak, ay may katapat sa karanasan ng bawat makasalan. Malibang siya'y magsisi, ang hatol na ibinabadya ng mga ito ay magiging kanya. *The Desire of Ages*, 599, 600.